

telství ústavu ob. úřadu v T., že mu bylo zšr-ou uloženo, připevniti na budově dvoujazyčný vývěsný štít, že štít ten došel, a žádalo měst. úřad, aby mu poslalo muže, který obstará odborně umístění štítu.

Městská obec T. podala na to do cit. výnosu zšr-y stížnost k min. škol., v níž mimo jiné uvedla, že nařízení zšr-y stran umístění dvojja-zyčného štítu na budově ústavu nemá v zákoně opory; budova je majet-kem obce, státní správa má najaté jen vnitřní místnosti, nemá však dis-posisičního práva stran fačady budovy; obec se proti umístění dvoujazyč-ného štítu ohražuje a nedopustí je.

Zšr předložila stížnost min. s návrhem na zamítnutí, poukazujíc na ustanovení § 1 bodu 1 a § 2 posl. odst. jaz. zák. Nař. výnosem schválilo min. zamítavý návrh zšr-y z důvodů v podání uvedených. Na to bylo měst. úřadu v T. ředitelstvím ústavu sděleno, že stížnost obce byla min. škol. zamítnuta se zřetelem na ustanovení § 1 bod 1 a § 2 posl. odst. zák. z 29. února 1920 č. 122 Sb.

O stížnosti nss uvážil:

Podle tvrzení stěžující si obce, uvedeného již ve správním řízení a žal. úřadem nepopřené, je budova něm. gymnasia t-ského vlastnic- tvím obce t-ské, od níž stát má budovu najatu. Poměr mezi obcí jako vlastníci budovy a státní správou jako nájemcem a uživatelem budovy spočívá tedy na smlouvě nájemní a je poměrem soukromoprávním. Po- kud tedy obec již v rekursu (i v nynější stížnosti) se brání proti naří- zenému umístění vývěsného štítu s dvojja-zyčným nápisem tím, že upírá státní správě disposiční právo s fačadou budovy, jde o spor v otázce soukromoprávní; v tomto směru nelze tudíž nař. výnosu přiznati povahu autoritativního rozhodnutí nebo opatření správního úřadu podle § 2 zák. o ss, nýbrž toliko povahu prohlášení smluvní strany soukromoprávní, a je tedy stížnost — pokud se opírá o nájemní poměr mezi obcí a státem — nepřípustnou podle §§ 2 a 3 a) zák. o ss.

Pokud však by bylo v nař. výnosu spatřovati »rozhodnutí nebo opa- tření správního úřadu« — t. j. autorativní a právní moci schopné zalo- žení nebo upravení určitého právního poměru — s hlediska práva jazy- kového, nelze stěžující si obec pokládati za legitimovanou ke stížnosti, neboť autoritativním výrokem žal. úřadu o jaz. stránce zevního označení stát. učiliště jako takovým nemohou býti dotčena subj. práva stěžující si obce, poněvadž výrok ten nedotýká se ani jaz. práva obce, zaručeného jí zák. jazykovým ve styku se stát. úřady, ani jaz. práv jiných subjektů právních, k jichž zastupování by obec po př. mohla býti povolána, ani konečně jinakých práv obce jakožto veřejnoprávní korporace nebo jako činitele veř. správy.

Č. 6377.

Státní zaměstnanci: Za dojíždění z dřívějšího působiště do nového působiště nemá přeložený státní zaměstnanec nároku na subst. diety, třebas pro nedostatek bytů v novém působišti bydlí dále v půso- bišti dřívějším.

(Nález ze dne 8. března 1927. č. 4485.)

V ě c: Dr. Josef M. v Nitře proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska o substituční útraty.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y: Po vydání nál. Boh. 4357/25 adm. zažádal st-l u min. pro Slov. za povolení substitučních útrat a to za cesty, které následkem svého přeložení z H. do L. a pro nedostatek bytu v L. konal od 16. ledna 1923 do 19. února 1924 z H. do L. a zpět. Nař. rozhodnutím nebylo žádosti st-lově za přiznání substitučních útrat ve smyslu výn. min. vnitra z 21. června 1920 za dobu od 26. ledna 1923 do 19. února 1924 vyhověno, poněvadž ve smyslu ustanov. bodu X zásad pro úpravu osob. poměrů stát. zaměstnanců na Slov., schválen. min. radou dne 17. července 1920, přísluší nárok na substituční diety jenom zaměstnanci konajícímu služ. cesty mimo úřední místo, do kterého jest přidělen; tedy jen v případě, že byl pověřen úřední činností mimo svoje služ. místo, kdežto žadatel domáhá se přiznání zmíněných diet z toho důvodu, že po dobu svého pobytu v H., kde jeho rodina z nedostatku bytu bydlela, docházel do svého úředního místa v L., kteréžto cesty nelze považovati za služ. cesty ve smyslu cit. zásad.

Stížnost neshledal nss důvodnou: — — — —

Stížnost opírá domnělý výrok st-lův o výnos min. vnitra z 21. června 1920 č. 36 .132/3, Věstník ročník 1920 str. 257, resp. o nař. ministra pro Slov. č. 50/120 (č. 15.295 prez. adm.), Úr. Nov. ročník II/1920 č. 25. Oba tyto předpisy upravují však již podle svého nadpisu a úvodu na základě usnesení ministerské rady »cestovní požitky stát. zaměstnanců při služ. cestách mimo úřední místo.«

V daném případě bylo v rozhodné době služ. místem st-lovým město L., jelikož st-l byl pravoplatně podle § 67 služ. pragm. ze svého dřívějšího služ. místa H. přeložen k okr. úřadu v L. Cesty, které st-l v udané době konal ze svého bydliště a dřívějšího působiště H. do svého nového působiště L., nebyly tedy služebními cestami mimo jeho úřední místo, naopak byly cestami, které ze soukromých důvodů — poněvadž v H. bydlel — za účelem výkonu svého povolání musil konati do svého služ. místa.

Uvedené předpisy neposkytují tedy st-li nároku, jakého se domáhá. Předpisů těch nelze však na případ st-lův použití ani obdobně, poněvadž také § 58, 2. odst. služ. pragm. z roku 1914 »uznává nárok na diety, poplatky cestovní a substituční« jenom při výkonu služby m i m o služ. místo a jenom podle vydaných předpisů a nelze tedy předpisů takto vydaných rozšiřovati nebo analogicky používati na případy výkonu služby ve vlastním působišti.

Na tom nemůže nic měniti ta okolnost, že st-l pro nedostatek bytu nemohl se do nového svého působiště přestěhovati; neboť tato okolnost mohla by podle daných předpisů býti jenom důvodem povolení diet z důvodu vedení dvojí domácnosti, avšak ovšem jenom za splnění ostatních stanovených podmínek, které však v případě st-lově — jak vysloveno již nál. Boh. 4357/25 adm. — splněny nejsou.